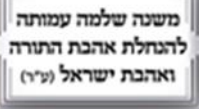

שתי משניות ליום משנה שלמה

יו"ל ע"י משנה שלמה

העמותה להנחלת אהבת התורה ואהבת ישראל (ע"ר)

מס' עמותה: 580553329

טל': 052-5802345 מייל: mishna.shlema@gmail.com
כתובת: עין שמש 23 גני תקווה 55900

פרויקט שתי משניות ליום - לעילוי נשמת
הרה"ק רבי אברהם מתתיהו ב"ר מנחם נחום זצוק"ל כ"ק האדמו"ר מסטמשט
הרה"ק רבי חיים זאנוויל ב"ר משה זצוק"ל כ"ק אדמו"ר מריבניץ

"תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר: "הליכות עולם לו"
אל תיקרי הליכות אלא הלכות". - רש"י: הלכות - משנה וברייתא. הלכה למשה מסיני.

הלימוד היומי לעילוי נשמת הרב יהודה אריה ב"ר יעקב שכטר זצ"ל יניב בן עדנה ע"ה

משנה ד'

נְסָכִים הַבָּאִים עִם קָרְבַּן עוֹלָה, או שלמים **שֶׁקֶדְשׁוֹ בְּפָלִי** היינו שהיו בכלי שרת ונתקדשו בזמן שהקרבן נשחט **וְנִמְצָא הַזָּבַח פְּסוּל** ולאחר השחיטה הקרבן נפסל, כגון: שנפסל בשעת זריקת הדם*, **אִם יֵשׁ שָׁם זָבַח** קרבן אחר שיש להביא איתו נסכים - **יִקָּרְבוּ** הנסכים הללו **עִמּוֹ** בגמרא מבואר שהמדובר בנסכים שבאו עם קרבן ציבור, ומותר להקריבם עם קרבן אחר, לפי שבית מתנה עליהם שאם יפסל הקרבן יוכלו להקריב אותם עם קרבן אחר, שכן בקרבן יחיד עם נפסל הקרבן נפסלו הנסכים יחד איתו ולא ניתן להקריבם עם קרבן אחר, וגם בקרבן ציבור, ניתן להקריב נסכים אלו רק עם קרבן שכבר היה שחוט בזמן שנפסל הקרבן הראשון **וְאִם לֹא** ואם לא היה קרבן אחר שכבר היה שחוט בזמן שנפסל הקרבן הראשון, ולא ניתן להקריב נסכים אלו - **יִפְסְלוּ בְּלִינָה** נעשו הנסכים כמי שנפסלו בלינה, היינו כמו קרבנות שעבר הזמן שמותר להקריב אותם ויש לשרוף אותם** **וְלֹד תוֹדָה** ולד שנולד מבהמה שהוקדשה לקרבן תודה **וְתַמּוּרְתָּהּ** או שהמיר בהמה שהוקדשה לקרבן תודה בבהמת חולין אחרת, היינו שאמר זו תמורת תודה זו, שהדין הוא ששתיהן קדושות, **וְהַמִּפְרִישׁ תוֹדָתוֹ וְאֶבְדָּהּ** במקרה בו הפריש אדם בהמה לקרבן תודה ואח"כ הלכה לאיבוד **וְהַפְרִישׁ אַחֲרַיִת תַּחְתֶּיהָ** והפריש בהמה נוספת לקרבן במקום הראשונה ועוד לפני ששחט את הבהמה החדשה שהפריש נמצאה הבהמה הראשונה, והדין הוא שיכול לשחוט איזו מהם שירצה - בכל שלושת המקרים הנ"ל שהביאה המשנה, אם הקריב אותם, היינו את ולד התודה, או את בהמת התמורה, או את הבהמה הראשונה שהלכה לאיבוד ונמצאה לפני שהקריבו את השניה **אֵינָן טְעוּנִים לָחֶם** אין צורך להביא איתם לחם, **שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא ז, יב) "וְהִקְרִיב עַל זָבַח הַתּוֹדָה"** ומפסוק זה דרשו - עם קרבן **הַתּוֹדָה טְעוּנָה לָחֶם** צריך להביא לחם, אך **לֹא** עם **וְלָדָה** הולד היוצא ממנה, **וְלֹא** עם **חֲלִיפְתָּהּ** היינו עם בהמה שהפריש לאחר שהבהמה הראשונה הלכה לאיבוד והביא בהמה אחרת במקומה, **וְלֹא** עם **תַּמּוּרְתָּהּ** היינו בהמה שהמירו אותה כנגד בהמה שהוקדשה לקרבן תודה **טְעוּנִין לָחֶם** כלומר עם קרבן התודה צריך להביא לחם, אך לא עם כל הבהמות האחרות שהזכירה המשנה.

רבינו עובדיה מברסגורא

נסכים שקדשו בכלי - לאו דווקא בכלי. שאין נסכים מתקדשים ליפסל ביוצא ובלינה ואף על פי שקדשו בכלי, אלא בשחיטת הזבח, דכתיב זבח ונסכים, הנסכים תלויים בזבח.
ונמצא הזבח פסול - שנפסל בזריקה. דאילו בשחיטה נפסל, לא קדשו נסכים.
אם יש שם זבח אחר יקרב עמו - בנסכים של צבור מוקמינן לה למתניתין, משום דלב בית דין מתנה עליהם, אם הוצרכו לזבח זה הוצרכו ואם לאו יהיו לזבח אחר. אבל בנסכים של יחיד אין כשרים לזבח אחר. ואפילו נסכים של צבור אין קרבים עם זבח אחר אא"כ היה אותו זבח זבוח כשנפסל הזבח הראשון, אבל אם לא היה זבוח בשעה שנפסל הזבח הראשון, אין קרבים עם הזבח האחר. ומתניתין חסורי מחסרא והכי קתני, **יקרב עמו. במה דברים אמורים שהיה זבח זבוח באותה שעה, אבל אם לא היה זבח זבוח באותה שעה נעשה כמו שנפסלו בלינה ופסולים.** והכי מפרשא מתניתין בגמרא. וכל זמן שלא נתקדשו נסכים בכלי, אף על פי שנשחט הזבח יכולים להקריב נסכים אפילו אחר כמה ימים, דקיי"ל מביא אדם קרבנו היום ונסכו אפילו אחר כמה ימים, בין נסכים של יחיד בין נסכים של צבור. וכן מצורע מביא אשמו היום ולוג שמן שלו לאחר כמה ימים.

ולד תודה - שהפריש תודה מעוברת וילדה.
וכן המפריש תודתו ואבדה והפריש אחרת תחתיה אינה טעונה לחם - הראשונה, אם נמצאת לאחר הקרבת שניה. וכן שניה אם נמצאת הראשונה קודם הקרבתה והקריב ראשונה, שוב אין השניה טעונה לחם.
חליפתה - היינו המפריש תודה ואבדה והפריש אחרת תחתיה.

* ברם אם נפסל הקרבן בזמן השחיטה, הנסכים לא נתקדשו.

** ברם אם לא נתקדשו הנסכים בכלי שרת, אע"פ שנשחט הקרבן, ניתן להקריב נסכים אלו אפילו לאחר כמה ימים עם קרבן אחר, בין שאלו נסכים של קרבן ציבור ובין שבאו עם קרבן יחיד.

לעילוי נשמת

מורי ורבי הרה"ק יצחק יגן ב"ר יעקב ורחל זצוק"ל
מור"ר אבי דוד שלום ב"ר שלמה דב וברכה שיפמן ע"ה
הרבנית פעריל דבורה ע"ה בת הרב ישראל צבי יאיר
מרת חיה רויזא בת מוה"ר נטע צבי שלזינגר ע"ה

לקבלת המשנה היומית למייל או לוצאפ ולהנצחות

ניתן לשלוח מייל לכתובת: mishna.shlema@gmail.com

או לשלוח הודעה לנייד: 052-5802345 או: 053-4287288

משנה ה'

כשמפריש מעשרות מן התבואה בשנים א,ב,ד,ה לשנות השמיטה, יש להפריש גם מעשר שני, שאת פירותיו צריך לאכול בקדושה בירושלים, ברם אם לא יכול לעלות את הפירות עימו לירושלים, יכול לפדות אותם במקום מגוריו ואת הכסף יעלה לירושלים ובירושלים יקנה בכסף זה דברי מאכל. והדין הוא שבכסף זה ניתן לקנות רק דברי מאכל ושתיה, ולכן ניתן לקנות בהמות לקרבן שלמים בכסף זה, לפי שקרבן השלמים נאכל ע"י הבעלים, ברם קרבנות שאדם חייב להביא, כגון: נדרים ונדבות שכבר התחייב עליהם, לא ניתן לקנות בכסף מעשר שני, לפי הכלל: שדברים שבחובה (שחייב אדם להביאם) יש להביא רק מהחולין ולא מכסף מעשר שני.

הַאוֹמֵר: הָרִי עָלֵי תוֹדָה היינו אדם שנדר להביא קרבן תודה - **יָבִיא הֵיא** את קרבן התודה **וְלַחֲמָה** ואת הלחמים שבאים עם הקרבן **מִן הַחֲלִין** מכסף חולין, היינו כסף שאין בו קדושה, ואסור לו להביאם מכספי מעשר שני, שהואיל ונדר להביא את הקרבן (שאמר הרי עלי) הרי הוא חייב להביאו וכמו שלמדנו, שכל דבר שבחובה יש להביאו מכסף חולין. ואם נדר להביא קרבן תודה ואמר שיביא את קרבן **תוֹדָה מִן הַחֲלִין** היינו שיקנה אותו בכסף חולין **וְלַחֲמָה מִן הַמַּעֲשֵׂר** אך אמר שאת הלחמים יביא בכסף מעשר שני - **יָבִיא לַחֲמָה מִן הַחֲלִין** חייב להביא גם את הלחמים בכסף חולין, לפי שנדר להביא את הקרבן מכסף חולין וממילא עם הקרבן מתחייב להביא גם את הלחמים, יוצא שהלחמים הם דבר שבחובה (שחייב להביא) ולכן גם אם אמר שאת הלחמים יביא מן המעשר אינו מועיל לפי שהלחם הולך אחר הקרבן. ואם נדר להביא קרבן **תוֹדָה מִן הַמַּעֲשֵׂר** ואמר שיביא את הקרבן מכספי מעשר שני **וְלַחֲמָה מִן הַחֲלִין** אך את הלחם אמר שיביא מכסף חולין - **יָבִיא** כמו שנדר היינו את הקרבן בכסף מעשר שני ואת הלחמים מכסף חולין, וכן יכול להביא את שניהם מכסף חולין. ואם נדר ואמר שיביא את קרבן **הַתוֹדָה הֵיא וְלַחֲמָה מִן הַמַּעֲשֵׂר** היינו שאמר שאת הקרבן ואת הלחם יביא מכסף מעשר שני - **יָבִיא** כמו שנדר, היינו שיביא את שניהם מכספי מעשר. וכן יכול להביא את שניהם מכסף חולין. **וְלֹא יָבִיא** את הלחם שבהם עם הקרבן **מִחֲטֵי מַעֲשֵׂר שְׁנֵי*** היינו שלא יביא את החיטים עצמם שהפריש כמעשר שני מתבואתו על מנת להכין מהם את לחמי התודה - **אֵלָא מִפְּעוֹת מַעֲשֵׂר שְׁנֵי** אלא יפדה את החיטים בכסף, ובכסף שיקבל תמורתם יקנה סולת לצורך לחמי התודה. לפי שהלחמים דינם כמו הקרבנות, שהואיל ואין מפרישים בהמות כמעשר שני, אלא רק ניתן לקנות בכסף המעשר בהמות לקרבן, כך גם לא ניתן להביא לצורך לחמי התודה את החיטים עצמם שהפריש כמעשר, אלא רק סולת שקנה בכסף שפדה בו את המעשר שני.

*המדובר במקרה בו מותר לו להביא את לחמי התודה מכספי מעשר שני

רבינו עובדיה מברטנורא

יביא היא ולחמה מן החולין - ולא מן המעשר. דכיון דאמר הרי עלי ליה דבר שבחובה, וכל דבר שבחובה אינו בא אלא מן החולין.

ואם אמר הרי עלי תודה מן החולין ולחמה מן המעשר יביא היא ולחמה מן החולין - דלחם נגרר אחר תודה, וכיון דאמר הרי עלי תודה מן החולין בעל כרחיה איחייב ליה בלחם, הלכך האי דמהדר ואמר לחמה מן המעשר לאו כלום הוא.

תודה מן המעשר ולחמה מן החולין יביא - כלומר יביא כמו שנדר. ולא חובה, דכל שכן אם יביא שניהם מן החולין דשפיר עבד. אלא אם רצה להביא כמו שנדר יביא.

ולא יביא הלחם מחטי מעשר שני עצמו - דלחם דומיא דשלמים בעינן, מזה שלמים ממעות מעשר שני ולא ממעשר שני עצמו, אף לחם כן.